

Informacja o działalności
Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Sieradzu
za okres od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia 2023 roku

CZĘŚĆ I

OGÓLNA INFORMACJA O DZIAŁALNOŚCI KOLEGIUM

1. Podstawa i zakres działania Kolegium

Podstawę prawną działania Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Sieradzu (dalej: SKO) stanowi ustawa z dnia 12 października 1994 r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (t. j. Dz.U. z 2018 r., poz. 570) oraz rozporządzenia wydane w oparciu o delegację ustawową.

Zgodnie z wyżej wymienioną ustawą samorządowe kolegia odwoławcze są organami wyższego stopnia w indywidualnych sprawach z zakresu administracji publicznej należących do właściwości samorządu terytorialnego, właściwymi do rozpatrywania odwołań od decyzji, zażaleń na postanowienia, ponagleń, żądań wznowienia postępowania lub stwierdzenia nieważności decyzji w trybie uregulowanym przez przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (t. j. Dz. U. z 2023 r., poz. 775 z późn. zm. - dalej jako Kpa) oraz ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (t. j. Dz. U. z 2023 r. poz. 2383 z późn. zm.- dalej jako Op). Kolegium orzeka również w innych sprawach na zasadach określonych w odrębnych ustawach.

Obszar właściwości miejscowej Kolegium obejmuje, zgodnie z rozporządzeniem Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie obszarów właściwości samorządowych kolegiów odwoławczych (Dz.U. Nr 198, poz. 1925), następujące powiaty na terenie województwa łódzkiego: łaski, pajęczański, poddębicki, sieradzki, wieluński, wieruszowski i zduńskowolski, wraz z 51 gminami leżącymi na ich obszarze.

Rozstrzygając sprawy indywidualne w składach trzyosobowych Kolegium związane jest wyłącznie przepisami powszechnie obowiązującego prawa.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze jest państwową jednostką budżetową.

2. Obsada kadrowa Kolegium

2.1. W skład Kolegium wchodziło: **16** członków: **6** etatowych i **10** pozaetatowych.

Liczba członków etatowych posiadających wykształcenie:		
wyższe prawnicze:	wyższe administracyjne:	
6	0	
Liczba członków pozaetatowych posiadających wykształcenie:		
wyższe prawnicze:	wyższe administracyjne:	wyższe inne:
7	1	2

Spośród 16 członków Kolegium 11 spełnia ustawowe kryteria pozwalające ubiegać się o stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego (w tym 6 członków etatowych i 3 członków pozaetatowych) oraz 13 o stanowisko referendarza sądowego (6 etatowych członków i 7 pozaetatowych). Uprawnienia radcy prawnego posiada 6 członków (2 etatowych i 4 pozaetatowych), a 1 członek pozaetatowy posiada uprawnienia adwokata.

2.2. W Biurze Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Sieradzu w 2023 r. zatrudnionych było 5 osób: kierownik Biura, główny księgowy, 2 starszych inspektorów oraz 1 inspektor. Wszyscy zatrudnieni pracownicy Biura Kolegium posiadają wykształcenie wyższe.

3. Lokal i wyposażenie Kolegium

Siedziba Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Sieradzu mieści się w Sieradzu przy Placu Wojewódzkim 3. W 2023 r. Kolegium zajmowało 12 pomieszczeń biurowych oraz salę rozpraw o łącznej pow. 267,60 m² na I i II piętrze w budynku „A” Starostwa Powiatowego w Sieradzu przy Placu Wojewódzkim 3. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Sieradzu posiada obecnie w trwałym zarządzie udział w wysokości $\frac{29}{1000}$ w zabudowanej nieruchomości, w której ma siedzibę. Pozostałe pomieszczenia biurowe Kolegium zajmuje na podstawie umowy użyczenia zawartej z Urzędem Marszałkowskim w Łodzi oraz umowy trwałego użyczenia zawartej ze Starostwem Powiatowym w Sieradzu. W stosunku do obsady kadrowej i zadań Kolegium stan wyposażenia w sprzęt biurowy i elektroniczny należy uznać za dobry, natomiast powierzchnię biurową za odpowiadającą potrzebom Kolegium. W związku z postępującym zużyciem wyposażenia Biura Kolegium oraz sprzętu elektronicznego (komputery, drukarki, kserokopiarki) wskazane jest systematyczne doposażanie Kolegium w nowy sprzęt biurowy i elektroniczny oraz aktualizacje niezbędnego oprogramowania (serwerownia).

CZĘŚĆ II

WPLYW SPRAW

1. Liczba spraw ujętych w ewidencji ogółem w roku objętym informacją **3052**

w tym spraw:

1.1. pozostałych w ewidencji z okresu poprzedniego - sprawy administracyjne

i sprawy z zakresu opłat za użytkowanie wieczyste nieruchomości gruntowych/¹ **220**

1.2. wpływ spraw w roku objętym informacją **2832**

2. Rodzaje spraw, które wpłynęły w roku objętym informacją/²:

2.1. Liczba spraw administracyjnych – ogółem **2556**

Lp.	Określenie rodzaju sprawy	Liczba spraw
1.	objęte proceduralnie przepisami Op	387
2.	działalność gospodarcza	0
3.	planowanie i zagospodarowanie przestrzenne	320
4.	pomoc społeczna, świadczenia rodzinne i zaliczka alimentacyjna, oświata (stypendia, pomoc materialna itp.), dodatki mieszkaniowe, sprawy socjalne	1175
5.	gospodarka nieruchomościami (bez opłat za wieczyste użytkowanie), przekształcanie prawa użytkowania wieczystego w prawo własności, prawo geodezyjne i kartograficzne	143
6.	ochrona środowiska, ochrona przyrody i ochrona zwierząt, odpady i utrzymanie porządku i czystości w gminach	91
7.	prawo wodne	6
8.	rolnictwo, leśnictwo, rybactwo śródlądowe, łowiectwo	34
9.	handel, sprzedaż i podawanie napojów alkoholowych	15
10.	prawo o ruchu drogowym, drogi publiczne, transport drogowy	339
11.	prawo górnicze i geologiczne	0
12.	egzekucja administracyjna	9
13.	inne, pozostałe, w tym skargi i wnioski rozpatrywane w trybie Działu VIII Kpa	37

2.2. Sprawy podlegające rozpatrzeniu w trybie ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz.U. z 2023 r., poz. 1634 z późn. zm. - dalej jako Ppsa)/³

266

2.3. Liczba spraw z zakresu aktualizacji opłat za użytkowanie wieczyste **10**

2.4. Liczba postanowień sygnalizacyjnych **0**

CZĘŚĆ III

ZAŁATWIANIE SPRAW ADMINISTRACYJNYCH

1. Liczba spraw załatwionych ogółem w roku objętym informacją

2886

Lp.	Określenie rodzaju rozstrzygnięcia	Liczba spraw		
1.	akty wydane przez SKO jako organ II instancji / ⁴ , w tym : <table><tr><td>akty wydane przez SKO w trybie art. 127. § 3 Kpa oraz jako organ II instancji zgodnie z art. 221 Op /⁵</td><td>4</td></tr></table> - sposób rozstrzygnięcia (patrz tabela z pkt 1.1.)	akty wydane przez SKO w trybie art. 127. § 3 Kpa oraz jako organ II instancji zgodnie z art. 221 Op / ⁵	4	2006
akty wydane przez SKO w trybie art. 127. § 3 Kpa oraz jako organ II instancji zgodnie z art. 221 Op / ⁵	4			
2.	akty wydane przez SKO jako organ I instancji / ⁶ - sposób rozstrzygnięcia (patrz tabela z pkt 1.2.)	70		
3.	postanowienia wydane przez SKO w wyniku rozpatrzenia zażaleń na bezczynność organu, w tym: <table><tr><td>uznające zażalenia za uzasadnione</td><td>13</td></tr></table>	uznające zażalenia za uzasadnione	13	32
uznające zażalenia za uzasadnione	13			
4.	akty wydane przez SKO po rozpatrzeniu w trybie Ppsa	277		
5.	pozostałe / ⁷	501		

1.1. Szczegółowe omówienie sposobu załatwienia sprawy przez SKO jako organ II instancji:

Lp.	Określenie rodzaju rozstrzygnięcia	Liczba spraw
1.	decyzje utrzymujące w mocy zaskarżone decyzje (art. 138 § 1 pkt 1 Kpa oraz art. 233 § 1 pkt 1 Op) ^{/8}	792
2.	decyzje uchylające decyzje organu I instancji i orzekające co do istoty sprawy oraz uchylające decyzje organu I instancji i umarzające postępowanie (art. 138 § 1 pkt 2 Kpa oraz art. 233 § 1 pkt 2 lit. a Op) ^{/8}	398
3.	decyzje uchylające decyzje organu I instancji i przekazujące sprawy do ponownego rozpatrzenia (art. 138 § 2 Kpa oraz art. 233 § 2 Op) ^{/8}	592
4.	decyzje umarzające postępowanie odwoławcze (art. 138 § 1 pkt 3 Kpa oraz art. 233 § 1 pkt 3 Op) ^{/8}	17
5.	pozostałe	207

1.2. Szczegółowe omówienie sposobu załatwienia sprawy przez SKO jako organ I instancji:

Lp.	Określenie rodzaju rozstrzygnięcia	Liczba spraw
1.	postanowienia o wznowieniu postępowania i wyznaczeniu organu właściwego do jego przeprowadzenia (art. 150 § 2 Kpa oraz art. 244 § 2 Op)/ ⁹	2
2.	postanowienia i decyzje o odmowie wznowienia postępowania (art. 149 § 3 Kpa oraz art. 243 § 3 Op)/ ⁹	0
3.	postanowienia i decyzje o odmowie wszczęcia postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji (art. 61a Kpa oraz art. 249 § 1 Op)/ ⁹	1
4.	decyzje stwierdzające nieważność decyzji organu I instancji oraz decyzje stwierdzające wydanie decyzji przez organ I instancji z naruszeniem prawa (art. 156 – 158 Kpa oraz art. 247 – 248 Op)/ ⁹	24
5.	decyzje o odmowie stwierdzenia nieważności decyzji (art. 158 § 1 Kpa oraz art. 248 § 3 Op)/ ⁹	1
6.	decyzje odmawiające uchylenia decyzji po wznowieniu postępowania (art. 151 § 1 pkt 1 Kpa oraz art. 245 Op)/ ⁹	19
7.	decyzje uchylające i rozstrzygające o istocie sprawy oraz decyzje stwierdzające wydanie decyzji przez organ I instancji z naruszeniem prawa wydane po wznowieniu postępowania (art. 151 Kpa oraz art. 245 § 1 pkt 2 i 3 Op)/ ⁹	0
8.	decyzje umarzające postępowanie prowadzone w I instancji przez SKO (art. 105 § 1 Kpa oraz art. 208 Op)	0
9.	pozostałe	23

2. Liczba spraw administracyjnych pozostałych do załatwienia przez SKO w roku objętym informacją/¹⁰ 155

CZĘŚĆ IV

ZAŁATWIANIE SPRAW Z ZAKRESU OPŁAT ZA UŻYTKOWANIE WIECZYSTE NIERUCHOMOŚCI GRUNTOWYCH

1. Liczba spraw z zakresu opłat za użytkowanie wieczyste załatwionych w roku objętym informacją ogółem	5
w tym ugody	0
2. Liczba wniesionych sprzeciwów od orzeczeń SKO	0
3. Liczba spraw pozostałych do załatwienia przez SKO/ ¹⁰	6

CZEŚĆ V

SKARGI DO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO

1. Sprawy prowadzone przez Kolegium w trybie Ppsa

Liczba spraw w roku objętym informacją ogółem 281
w tym:

1.1. Liczba skarg na decyzje i postanowienia Kolegium skierowanych do WSA
w roku objętym informacją, ogółem 223

• wskaźnik „zaskarżalności” /¹¹ 14,01%

1.2. Liczba sprzeciwów od decyzji Kolegium skierowanych do WSA
w roku objętym informacją 9

1.3. Liczba skarg na bezczynność Kolegium skierowana do WSA
w roku objętym informacją, ogółem 1

1.4. Liczba skarg uwzględnionych przez Kolegium we własnym zakresie
w trybie art. 54 § 3 Ppsa, ogółem 11

1.5. Liczba skarg kasacyjnych na orzeczenia WSA (w tym zażaleń na postanowienia) skierowanych przez SKO w roku objętym informacją do Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie, ogółem 35

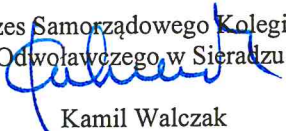
1.6. Liczba innych spraw prowadzonych przez Kolegium w trybie określonym przepisami Ppsa, skierowanych do WSA, ogółem/¹² 2

2. Skargi na akty i czynności Kolegium rozpatrzone przez Wojewódzki Sąd Administracyjny prawomocnymi orzeczeniami w roku objętym informacją:

Liczba orzeczeń WSA w roku objętym informacją ogółem 197
w tym:

Lp.	Rodzaj rozstrzygnięcia	Liczba spraw
1.	Skargi na decyzje i postanowienia rozpoznane przez Sąd w tym: uwzględnienie skargi 40	197
2.	Skargi na bezczynność Kolegium rozpoznane przez Sąd w tym : uznające skargi za uzasadnione 0	0

Sieradz, dnia 21 marca 2024 r.

Prezes Samorządowego Kolegium
Odwoławczego w Sieradzu

Kamil Walczak

¹ - sprawy administracyjne i sprawy z zakresu opłat za użytkowanie wieczyste nieruchomości gruntowych; dot. spraw, które wpłynęły do SKO w latach poprzedzających okres objęty informacją, ale nie zostały załatwione przez SKO,

² - patrz pkt 1 ppkt 1.2.,

³ - dot. spraw, które wpłynęły do SKO w roku objętym informacją, a do których zastosowanie mają przepisy Ppsa, tj. m.in. skargi, skargi kasacyjne, zażalenia i inne, wykonywane w trybie tej ustawy - patrz m.in. przyp. 11;

⁴ - decyzje (postanowienia) kończące postępowanie odwoławcze (zażaleniowe) prowadzone przed SKO jako organem II instancji (w tym art. 134 Kpa) oraz inne wydane w tym postępowaniu, np. zawieszenie postępowania – art. 97 § 1 i art. 98 Kpa lub art. 201 § 1 i art. 204 § 1 Op;

⁵ - decyzje (postanowienia) kończące postępowanie prowadzone po wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy wydane przez SKO w trybie art. 127 § 3 Kpa oraz decyzje (postanowienia) kończące postępowanie odwoławcze (zażaleniowe) prowadzone przed SKO jako organem II instancji w trybie art. 221 Op;

⁶ - decyzje (postanowienia) wydane przez SKO jako organ I instancji, np. w postępowaniu dot. stwierdzenia nieważności (art. 156 § 1 Kpa oraz art. 247 § 3 Op) lub wznowienia postępowania (art. 145 § 1 Kpa oraz art. 240 § 1 Op), postanowienia wydane w trybie art. 65 § 1, art. 66 § 1 i 3 Kpa, art. 169 § 4 Op oraz inne wydane w tych postępowaniach np. zawieszenie postępowania – art. 97 § 1 i art. 98 Kpa lub art. 201 § 1 i art. 204 § 1 Op;

⁷ - np. postanowienia dot. sporów kompetencyjnych (art. 22 § 1 pkt 1 Kpa), wyznaczenia organu wskutek wyłączenia (art. 25-27 Kpa oraz art. 130 i 132 Op), dopuszczenia organizacji społecznej do udziału w postępowaniu (art. 31 § 2 Kpa, art. 133a § 2 Op), odmowy przywrócenia terminu (art. 59 § 1 i 2 Kpa, art. 163 § 2 Op), odmowy udostępnienia akt (art. 74 § 2 Kpa oraz art. 179 § 2 Op), wnioski o wyjaśnienie, uzupełnienie oraz sprostowanie (art. 113 Kpa oraz art. 213 i art. 215 Op), opłat i kosztów postępowania (dział IX Kpa, dział IV rozdział 23 Op);

⁸ - dot. również postanowień zgodnie z art. 144 Kpa oraz art. 239 Op;

⁹ - dot. również postanowień zgodnie z art. 126 Kpa oraz art. 219 Op;

¹⁰ - dot. spraw, które nie zostały załatwione przez SKO w roku objętym informacją;

¹¹ - liczba skarg skierowanych do sądu w stosunku do ogólnej liczby podjętych przez kolegium w roku objętym informacją rozstrzygnięć podlegających zaskarżeniu;

¹² - obejmuje inne sprawy prowadzone przez Kolegium w trybie przepisów Ppsa, np. wezwanie do usunięcia naruszenia prawa (art. 52 § 3), wniosek o sprostowanie omyłki pisarskiej (art. 156), wniosek o uzupełnienie wyroku (art. 157), wystąpienie o rozstrzygnięcie sporu kompetencyjnego (art. 15 § 1 pkt 4 w zw. z art. 4), wniosek o zawieszenie postępowania przed sądem i o podjęcie zawieszonego postępowania (art. 123-131), czy wznowienie postępowania (art. 270) itd.;

CZĘŚĆ VI INFORMACJE DODATKOWE I WNIOSKI

1. Wybrane problemy z orzecznictwa Kolegium.

Omówienie wątpliwości występujących na tle orzekania w sprawach nakładania na podstawie art. 140mb pkt 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (tekst jednolity Dz.U. z 2023 r., poz. 1047 ze zm.), dalej p.r.d., kar pieniężnych za niezawiadomienie starosty o zbyciu lub nabyciu pojazdu. Rozważania dotyczą stanu prawnego obowiązującego do 31 grudnia 2023 r. Przedstawiane problemy mogą mieć jednak nadal istotne praktyczne znaczenie bowiem nowy kształt przedmiotowych regulacji został przyjęty w ustawie z dnia 7 lipca 2023 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczania niektórych skutków kradzieży tożsamości (Dz. U. poz. 1394), która w art. 16 wskazuje, że do postępowań w sprawach nakładania kar pieniężnych, o których mowa w art. 140mb ustawy zmienianej w art. 2, wszczętych i niezakończonych przed dniem 1 stycznia 2024 r., stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 2 (tj. ustawy prawo o ruchu drogowym – przyp. Kolegium), w brzmieniu dotychczasowym.

Jednym z problemów występujących na tle nakładania tego rodzaju kar jest sposób rozstrzygania o ich zastosowaniu w sytuacji, gdy zbywcami lub nabywcami pojazdu są współwłaściciele. Literalne odczytanie regulacji art. 140mb pkt 2 p.r.d. prowadzi do wniosku o możliwości nałożenia kary na każdego ze współwłaścicieli z osobna, gdyż każdy z nich samodzielnie odpowiada za wywiązanie się z obowiązku dokonania omawianego zgłoszenia. Jednakże na tle tego rodzaju spraw w orzecznictwie pojawił się odmienny pogląd, w myśl którego z treści art. 140mb pkt 2 p.r.d. wynika, że odpowiedzialność administracyjna związana jest z jednym zdarzeniem – brakiem zawiadomienia przez właściciela o nabyciu lub zbyciu pojazdu. Objęcie każdego ze współwłaścicieli (nabywców i zbywców) odrębnym ukaraniem za naruszenie z art. 140 mb pkt 2 p.r.d. w związku z tym samym nabyciem lub zbyciem pojazdu i tym samym zawiadomieniem – prowadziłoby do wielokrotnego ukarania za ten sam czyn. Byłaby to kara niewspółmierna do naruszenia i celu przepisu (por. wyroki wojewódzkich sądów administracyjnych: WSA we Wrocławiu z dnia 29 kwietnia 2021 r., sygn. akt III SA/Wr 349/20, WSA w Kielcach z dnia 7 października 2021 r., sygn. akt I SA/Ke 429/21, WSA w Rzeszowie z dnia 20 kwietnia 2023 r., sygn. akt II SA/Rz 1656/22, WSA w Łodzi z dnia 18 kwietnia 2023 r., sygn. akt III SA/Łd 872/22; publ. CBOSA). Należy zauważyć, że stanowisko prezentowane w tym zakresie w orzecznictwie jest jednolite. W związku z tym SKO w Sieradzu we własnych rozstrzygnięciach również zaczęło stosować taką wykładnię. Trzeba jednak wskazać, że na jej tle powstają pewne dylematy, które w orzecznictwie jak się zdaje nie były dostrzegane, a co rodzi niepewność, co do warunków i skutków jej stosowania. Należy odnotować, że w myśl art. 189 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 1610 ze zm.) każdy ze współwłaścicieli może rozporządzać swoim udziałem bez zgody pozostałych współwłaścicieli. W związku z tym nasuwa się pytanie, czy zbycie udziału w pojeździe przez jednego ze współwłaścicieli także należy traktować jako czynność dokonaną przez wszystkich współwłaścicieli (czy wszyscy wspólnie odpowiadają za dokonanie zgłoszenia zbycia w takiej sytuacji, czy każdy z nich w tym przypadku, niezależnie od czy sam dokonywał zbycia, jest stroną postępowania o nałożenie kary za zaniechanie w tym zakresie). Wymaga wobec tego rozważenia kwestia, czy należy odróżnić zbycie udziału w pojeździe od zbycia pojazdu i jakie są konsekwencje takiego rozróżnienia w kontekście przedmiotowych kar. W związku z nakładaniem jednej kary na wszystkich współwłaścicieli wystąpiła także kwestia właściwości miejscowej organu w przypadku gdy współwłaściciele na podstawie swoich miejsc zamieszkania podlegają właściwości różnych starostów. Kolegium stoi na stanowisku, że przy orzekaniu o karze pieniężnej (na podstawie art. 140mb

pkt 2 p.r.d.), właściwość organu powinna być ustalana wedle ogólnego kryterium obowiązującego w administracyjnym postępowaniu jurysdykcyjnym, tj. wedle miejsca zamieszkania strony. W literaturze przedmiotu podkreśla się, że odwołując się do miejsca zamieszkania bądź pobytu strony lub jednej ze stron przepis art. 21 § 1 pkt 3 k.p.a. nie wskazuje kryteriów, na podstawie których – przy wielości stron – identyfikować ma tę z nich, której miejsce zamieszkania lub pobytu stanowić będzie podstawę określenia właściwości miejscowej. Przyjąć wobec tego należy, że jeżeli którykolwiek z organów, który byłby potencjalnie właściwy, wszczyna postępowanie, to nie ma podstaw do przekazania podania według właściwości w trybie przepisu art. 65 § 1 k.p.a. (patrz: Kmiecik Zbigniew, Wegner Joanna, Wojtuń Maciej, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, WKP 2023). Przychylając się do takiego punktu widzenia Kolegium stoi na stanowisku, że w takim przypadku właściwym do prowadzenia postępowania mógłby być każdy ze starostów powiatów właściwych według miejsc zamieszkania współwłaścicieli nabywanego lub zbywanego pojazdu. Wszczęcie przez którekolwiek z nich postępowania w zakresie nałożenia przedmiotowej kary wiąże się z koniecznością prowadzenia go w odniesieniu do wszystkich stron, skoro kara powinna być nakładana na wszystkich współwłaścicieli łącznie.

Należy zaznaczyć, że prowadzenie jednego postępowania wobec wszystkich współwłaścicieli może rodzić również problemy w związku ze stosowaniem w takich przypadkach przewidzianej w art. 189f § 1 pkt 1 k.p.a. instytucji odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu, jeżeli waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa. Oczywiście jest, że przyczyny i okoliczności braku zgłoszenia przez poszczególnych współwłaścicieli mogą być różne. Nie jest jasne, czy wszyscy muszą spełnić warunki określone w tej regulacji, czy wystarczy, że wystąpią one w stosunku do któregośkolwiek z nich. Pośrednio do tej kwestii Kolegium ustosunkowało się w jednym orzeczeniu, stając na stanowisku, że w przypadku gdy w odrębnym postępowaniu organ skorzystał wobec jednego ze współwłaścicieli z możliwości udzielenia pouczenia, to funkcjonowanie w obiegu prawnym prawomocnej i ostatecznej decyzji odstępującej od nałożenia kary finansowej w stosunku do jednego współwłaściciela musi rzutować na sytuację prawną pozostałych współwłaścicieli. W takiej sytuacji uznanie, że w stosunku do jednego współwłaściciela zaszły podstawy do zastosowania art. 189f k.p.a. i poprzestania na pouczeniu musi być rozciągnięte na pozostałych współwłaścicieli. Z pewnością w przypadku tak nietypowych stanów faktycznych niezbędne jest jednak dalsze analizowanie orzecznictwa sądowoadministracyjnego pod kątem potwierdzenia poprawności przyjmowanej wykładni.

Istotne wątpliwości występowały również w odniesieniu do kwestii, czy do terminu na dokonanie zgłoszenia nabycia lub zbycia pojazdu wynikającego z art. 78 ust. 2 pkt 1 p.r.d. znajduje zastosowanie instytucja przywrócenia terminu przewidziana w art. 15zzzzzn² ust. 1 i 2 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych, dalej ustawa COVID-19. Kolegium długo stało na stanowisku, że określony w art. 78 ust. 2 pkt 1 p.r.d. termin dotyczy realizacji przez właściciela pojazdu obowiązku zawiadomienia o nabyciu/zbyciu pojazdu, zatem nie dotyczy on skuteczności/bezskuteczności czynności procesowej w ramach toczącego się czy mającego się toczyć postępowania, ale terminu, w którym właściciel pojazdu winien zrealizować obowiązek informacyjny po nabyciu/zbyciu pojazdu. Jest to zatem niewątpliwie termin o charakterze materialnoprawnym, a nie procesowym. Z tego zaś względu, w przypadku jego niedochowania, co do zasady nie jest możliwe jego przywrócenie. Katalog zawarty w art. 15zzzzzn² ust. 1 ustawy COVID-19 obejmuje również terminy o charakterze materialnoprawnym, stanowi zatem przykład dopuszczenia przez ustawodawcę przywracania terminów materialnoprawnych. Omawiany przepis nie dopuszcza bowiem przywracania wszystkich terminów o charakterze

materialnoprawnym, lecz tylko takich, które mieszczą się w określonym w nim katalogu. Przewidzianego w art. 78 ust. 2 pkt 1 p.r.d. terminu nie można zaliczyć do żadnego z terminów wymienionych w art. 15zzzzzn² ustawy COVID-19, a co za tym idzie jego przywrócenie na tej podstawie nie jest możliwe. W szczególności uchybienie temu terminowi nie uniemożliwia dokonania zgłoszenia nabycia lub zbycia pojazdu. Właściciel pojazdu może zawiadomić o zbyciu lub nabyciu pojazdu nawet po upływie ustawowego terminu, a dokonane przez niego czynności będą skuteczne. Nie jest to zatem przypadek wymienionego w art. 15zzzzzn² ust. 1 pkt 5 ustawy COVID-19 terminu zawitego, gdyż terminy zawite charakteryzują się tym, że czynność podjęta po ich upływie jest bezskuteczna. Od tej wykładni należało jednak odstąpić wobec licznych i jednolitych orzeczeń sądów administracyjnych, w myśl których regulacja art. 15zzzzzn² ustawy COVID-19 znajduje zastosowanie także w razie uchybienia terminu z art. 78 ust. 2 pkt 1 p.r.d. Oznacza to, że organ w przypadku uchybienia terminu w okresie od dnia wejścia w życie omawianego przepisu do końca obowiązywania stanu epidemii powinien był zastosować się do treści tej regulacji i wynikającego z niej obowiązku zawiadomienia (por. wyroki WSA w: Rzeszowie z 13 kwietnia 2022 r., sygn. akt II SA/Rz 1398/21, w Poznaniu z 23 lutego 2023 r., sygn. akt III SA/Po 930/22, w Olsztynie z 20 lipca 2023 r., sygn. akt II SA/Ol 241/23, we Wrocławiu z 6 września 2023 r., sygn. akt III SA/Wr 782/22, publ. CBOSA).

Rozbieżności pojawiły się również w związku z zakresem czasowym stosowania art. 15zzzzzn² ustawy COVID-19. Należy zauważyć, że przepis ten wszedł w życie 16 grudnia 2020 r. (został dodany w art. 1 pkt 24 ustawy z dnia 9 grudnia 2020 r. o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw). Stan epidemii trwał do dnia 16 maja 2022 r. – dobiegł końca na mocy rozporządzenia Ministra Zdrowia z 12 maja 2022 r. w sprawie odwołania na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej stanu epidemii (Dz. U. z 2022 r., poz. 1027). W orzecznictwie prezentowane jest stanowisko, że powyższa regulacja obejmuje zdarzenia, które miały miejsce w okresie obowiązywania stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID-19. Stan epidemii został ogłoszony od 20 marca 2020 r. Sama treść przepisu prawa określa ramy czasowe jego obowiązywania. Skoro z treści wskazanego wyżej przepisu prawa wynika, że obejmuje on swym zakresem zdarzenia, które miały miejsce w okresie obowiązywania stanu epidemii, to tym samym odnosi się także do zdarzeń, które powstały przed datą wejścia w życie ustawy o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw. W sytuacji, gdy zdarzenie objęta hipotezą art. 15zzzzzn² ust. 1 ustawy wystąpiło przed 16 grudnia 2020 r. a postępowanie administracyjne zostało wszczęte po tej dacie, to jest w czasie, w którym ustawa wprowadzająca wskazany przepis obowiązywała i w czasie obowiązywania stanu epidemii, to brak jest podstaw do uznania, że wyrażone w tym przepisie zasady nie znajdują zastosowania do sytuacji będących przedmiotem takiego postępowania (por. wyrok NSA z dnia 24 stycznia 2024 r., sygn. akt. II GSK 369/23, publ. CBOSA). W orzecznictwie występuje jednakże również inny pogląd, który Kolegium podziela, iż przepis art. 15zzzzzn², dodany do ustawy z dnia 2 marca 2020 r., odnosi się do terminów przewidzianych przepisami prawa administracyjnego, których bieg nie zakończył się do dnia 16 grudnia 2020 r. i nie może on wzruszać skutków prawnych zakończenia biegu tego rodzaju terminów, który nastąpił do dnia 15 grudnia 2020 r. Nie jest natomiast przekonującym argumentem odwołanie się do fragmentu art. 15zzzzzn² ust. 1 w zakresie słów „w okresie obowiązywania stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID-19”, gdyż ta treść normatywna wyznacza jedynie opisowo zakres zastosowania powyższego prze-

pisu, natomiast nie reguluje zakresu czasowego skuteczności prawnej nowego prawa (por. wyrok NSA z dnia 14 grudnia 2023 r., sygn. akt II GSK 327/23).

Przy rozpoznawaniu odwołań do decyzji podatkowych w roku 2023 przede wszystkim pojawił się problem interpretacji art. 4 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych przy ustalaniu podstawy opodatkowania podatkiem od nieruchomości budowli wchodzących w skład elektrowni wiatrowej.

We wcześniejszym okresie Kolegium, w ślad za orzecznictwem sądów administracyjnych, Kolegium stało na stanowisku, że odejście od zasady wskazanej w art. 4 ust. 1 pkt 3 u.p.o.l. na rzecz wartości wskazanej w art. 4 ust. 5 u.p.o.l. ma miejsce jedynie w przypadku gdy od danej budowli „nie dokonuje się odpisów amortyzacyjnych”, a zatem gdy zgodnie z przepisami o podatku dochodowym od wartości budowli nie były dokonywane odpisy amortyzacyjne. W szczególności dotyczy to sytuacji, w której budowla stanowi środek trwały (część środka trwałego), od którego w ogóle nie dokonuje się odpisów amortyzacyjnych, np. środków o wartości początkowej poniżej 3500,00 zł lub gdy budowla podlegająca opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości stanowi na gruncie podatku dochodowego środek trwały wyłączony z możliwości dokonywania odpisów amortyzacyjnych, np. składniki majątku, które nie są używane na skutek zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej.

W najnowszym orzecznictwie sądów administracyjnych w tym zakresie ugruntowało się stanowisko, że jeżeli nie ma tożsamości pomiędzy budowlą lub jej częścią będącą przedmiotem opodatkowania podatkiem od nieruchomości, a środkiem trwałym, od którego dokonywane są odpisy amortyzacyjne, podstawę opodatkowania stanowi wartość rynkowa budowli (tak NSA w wyrokach: z 3 marca 2021 r., sygn. akt III FSK 919/21; z 12 października 2021 r., sygn. akt III FSK 1755/21; z 27 kwietnia 2021 r., sygn. akt III FSK 953/21). Argumentowano, że sformułowanie „nie dokonuje się odpisów amortyzacyjnych”, użyte w art. 4 ust. 5 u.p.o.l. dotyczy wszystkich przypadków, niezależnie od tego, z jakich przyczyn nie ma miejsca fakt dokonywania tych odpisów. Sytuacja opisana w tym przepisie może mieć jednak miejsce również wtedy, gdy podatnik dokonuje odpisów amortyzacyjnych, ale brak jest tożsamości między środkami trwałymi stanowiącymi przedmiot opodatkowania w podatku dochodowym, od których „dokonuje się odpisów amortyzacyjnych” i budowlami opodatkowanymi podatkiem od nieruchomości.

W konsekwencji w rozpoznawanych w roku 2023 odwołaniach Kolegium, w ślad za najnowszym orzecznictwem sądów administracyjnych przyjęło, że jeżeli w ewidencji środków trwałych ujęto wartości początkowe, które obejmują zarówno części budowlane elektrowni wiatrowych oraz urządzenia służące do wytwarzania energii elektrycznej, a ponadto inne elementy i infrastrukturę towarzyszącą, które - nie będąc budowlą - nie mogą być opodatkowane podatkiem od nieruchomości i które nie zostały wartościowo wyodrębnione, to istnieją przesłanki do zastosowania art. 4 ust. 5 u.p.o.l. i określenia podstawy opodatkowania według wartość rynkowej budowli.

2. Przyczyny zaległości w rozpatrywaniu spraw oraz proponowane rozwiązania w tym zakresie.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Sieradzu nie ma zaległości w załatwianiu spraw. Sprawy, które pozostały do rozpatrzenia na rok następny wpłynęły do Kolegium pod koniec 2023 r., wobec czego terminy do ich załatwienia upływały w styczniu 2024 r. i zostały zachowane. W przypadkach, w których konieczne było przeprowadzenie uzupełniającego postępowania wyjaśniającego, strony były informowane o nowym terminie rozpatrzenia sprawy.

W ostatnich latach w Samorządowym Kolegium Odwoławczym w Sieradzu nastąpił znaczący wzrost wypływu spraw z zakresu ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (t. j. Dz. U. z 2024 r., poz. 323) dotyczących głównie świadczeń pielęgnacyjnych przewidzianych w art. 17 ustawy. Tendencja ta była w 2023 roku kontynuowana, bowiem takich spraw zarejestrowano 558. Stałe zwiększanie się wpływu spraw przy niezminionej obsadzie kadrowej w Samorządowym Kolegium Odwoławczym w Sieradzu może potencjalnie skutkować powstawaniem opóźnień w rozpatrywaniu spraw.

3. Informacja nt. skarg kasacyjnych - liczba uwzględnionych skarg złożonych przez Kolegium.

W 2023 r. SKO w Sieradzu wniosło 35 skarg kasacyjnych do Naczelnego Sądu Administracyjnego od wyroków Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi uchylających decyzje SKO w Sieradzu.

W 2023 r. Naczelny Sąd Administracyjny wydał 20 wyroków w sprawach ze skarg kasacyjnych strony przeciwnej, w tym 11 wyroków oddalających skargę i 9 wyroków uwzględniających skargę.

W sprawach ze skarg kasacyjnych SKO w Sieradzu od wyroków Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi Naczelny Sąd Administracyjny w 2023 r. wydał 8 wyroków, w tym 5 uwzględniających skargę Kolegium.

4. Kontrole przeprowadzane w Kolegium przez MSWiA, Kancelarię Premiera, NIK i inne uprawnione organy (np. ZUS) – wyniki, wystąpienia pokontrolne i ich wykonanie.

W Samorządowym Kolegium Odwoławczym w Sieradzu w 2023 r. nie przeprowadzono żadnej kontroli.

5. Omówienie wydanych przez Prezesa SKO postanowień sygnalizacyjnych.

W 2023 r. Kolegium nie wydało postanowień sygnalizacyjnych.

6. Działalność pozaorzecznicza Kolegium – opiniowanie aktów prawnych, zgromadzenia krajowe i regionalne SKO, szkolenia, wydawnictwa, współpraca z innymi organami państwa i instytucjami.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Sieradzu zgłaszało uwagi do przekazywanych przez KRSKO projektów aktów prawnych w formie pisemnej bądź za pośrednictwem Prezesa Kolegium uczestniczącego w Zgromadzeniach Ogólnych KRSKO, na których podejmowano uchwały w tym przedmiocie. W 2023 r. Kolegium współpracowało z Ministerstwem Finansów w tworzeniu budżetu zadaniowego.

Pracownicy Biura i członkowie etatowi Kolegium w 2023 r. uczestniczyli w 6 szkoleniach z zakresu zarówno orzecznictwa, jak i spraw związanych z funkcjonowaniem Kolegium.

Ponadto wskazać należy, że Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Sieradzu w 2023 r. było organizatorem szkolenia wielopanelowego dla pracowników biur i orzeczników Samorządowych Kolegiów Odwoławczych w dniach 25-26 września 2023 r. w Stawiszczu koło Sieradza. W szkoleniu uczestniczyli członkowie etatowi, pozaetatowi oraz pracownicy Biur i księgowości z 23 Kolegiów. Program szkolenia dla poszczególnych paneli był następujący:

-
- dla pracowników Biur: „Ustawa o doręczeniach elektronicznych a Kpa”.
 - dla orzeczników: „Pomoc społeczna i świadczenia rodzinne - orzecznictwo” oraz „Planowanie i zagospodarowanie przestrzenne - najnowsze zmiany oraz aktualne problemy orzecznicze”.

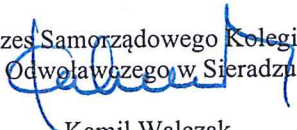
7. Wykonanie budżetu, zatrudnienie, płace i kwalifikacje osób zatrudnionych.

Wykonanie planu finansowego Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Sieradzu w 2023 r. nastąpiło w 99,99%.

Zatrudnienie i kwalifikacje pracowników przedstawione zostały w Części I pkt 2 niniejszej informacji.

Sieradz, dnia 21 marca 2024 r.

Prezes Samorządowego Kolegium
Odwoławczego w Sieradzu

Kamil Walczak

